

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isandaan at Pito

Ang Propetikong Salaysay: Mula kay Jeroboam hanggang kay Josias at ang Panunumbalik ng mga Dating Landas

Jeff Pippenger
2024-02-29

Noong 1844, ang mga Protestante ng Estados Unidos ay umiwalay mula sa kilusang Millerita at tinanggap ang kanilang propetikong katayuan bilang isang anak na babae ng Babilonia, gaya ng isinasagisag ng pagtatatag ni Jeroboam ng isang huwad na sistema ng pagsamba, nang ang kaniyang sampung lipi sa hilaga ay humiwalay sa timog na kaharian ng Juda. Ang dalawang gintong guya ni Jeroboam, ang isa sa lungsod ng Bethel (na ang kahulugan ay “bahay ng Diyos”/Simbahan), at ang isa sa Dan (na ang kahulugan ay “paghatol”/Estado), ay sumasagisag sa huwad na sistema ng Simbahan at Estado na siyang katangian ng Estados Unidos. Lahat ng mga elemento ng huwad na sistemang ito ng Simbahan at Estado ni Jeroboam ay inayon sa gayunding balangkas na inilatag sa paghihimagsik ni Aaron. Kaya nga, ang huwad na sistema ng pagsamba ni Jeroboam ay isang larawan ng huwad na sistema ng pagsamba ni Aaron.

Ang huwad na sistema ni Jeroboam ay kumakatawan sa sistemang panambahan na pinanindigan ng Protestantismo nang humiwalay ito sa kilusan ng unang anghel at naging isang anak, o isang larawan, ng Romanong halimaw ng kapapahan. Sa mismong pagtatatag ng huwad na sistema ni Jeroboam, hinarap ng isang propeta mula sa Juda ang kaniyang dambana at ang huwad na sistema ng pagsamba. Noong 1844, sa mismong pagsisimula ng gampanin ng tumalikod na Protestantismo sa pagtatatag ng isang sistema ng pagsamba na kinakatawan bilang anak ng Roma, ang mga Millerita, sa pananampalataya, ay pumasok sa Kabanal-banalang Dako ng santuwaryong makalangit at kinilala ang Sabat, at sa gayo’y kumatawan sa isang propetikong saway sa mga anak na babae ng Roma, na piniling magpatuloy sa pagtalima sa tatak ng kapangyarihan ng Roma—ang pagsamba tuwing Linggo.

Ang propeta mula sa Juda na hinarap si Jeroboam, doon at noon ding oras ay nagpahayag ng isang propesiya.

At siya’y sumigaw laban sa dambana sa salita ng Panginoon, at nagsabi, Oh dambana, dambana, ganito ang sabi ng Panginoon; Narito, isang anak ay isisilang sa sangbahayan ni David, na ang pangalan ay Josias; at sa iyo niya ihahain ang mga saserdote ng mga matataas na dako na nagsusunog ng kamangyan sa iyo, at mga buto ng mga tao ay susunugin sa iyo. At nagbigay siya ng tanda nang araw ding yaon, na sinasabi, Ito ang tandang sinalita ng Panginoon; Narito, ang dambana ay mabibiyak, at ang mga abo na nasa ibabaw nito ay mabubuhos. 1 Hari 13:2, 3.

Ang propesiya ay naglalaman ng pagdalawang-ulit ng salitang “altar.” Ang pagdalawang-ulit ng isang salita o parirala sa propesiya ay isang sagisag ng mensahe ng ikalawang anghel, kaya’t tinutukoy nito ang taong 1844, nang dumating ang ikalawang anghel at bumagsak ang Protestantismo, na naging isang anak na babae ng Babilonya. Kasabay nito, nagbigay ang propeta

ng isang tanda, kung paanong noong 1844 ay kinilala ng mga Millerite ang tanda ng Sabat. Habang binabantaan ni Jeroboam ang propeta sa mga kasunod na talata, ang kaniyang kamay ay naparalisa, kaya't tumutukoy ito sa tanda ng Babilonya na pinipilit ipataw alinman sa noo o sa kamay, at na, kapag tinanggap, ay espirituwal na naglalumpo sa isang tao magpakailanman.

Para sa layunin ng pag-aaral na ito, isinasaalang-alang natin ang hulang inilahad ng propeta na nagsasaad na “isang bata ang isisilang sa sambahayan ni David, na ang pangalan ay Josiah; at sa iyo niya ihahain ang mga saserdote ng mga mataas na dako na nagsusunog ng kamangyan sa iyo, at mga buto ng mga tao ay susunugin sa iyo.” Ang kahulugan ng pangalang Josiah ay “ang saligan ng Diyos,” at kumakatawan ito sa mga saligan ng Adbentismo na itinayo sa mismong kasaysayang inilalarawan bilang tipo ng pagpapasinaya ni Jeroboam ng kaniyang huwad na sistema ng pagsamba. Laban sa huwad na sistemang pagsamba na itinatag ni Jeroboam, parurusahan ni Josiah ang mga saserdoteng nanguna sa huwad na pagsamba.

Sumuway ang propeta sa utos ng Panginoon na huwag bumalik sa daanang kanyang tinahak patungo sa inagurasyon ni Jeroboam, at na huwag kumain o uminom sa Bethel. Nang kinain niya ang pagkain ng sinungaling na propeta ng Bethel, itinanghal siya bilang isang sagisag ng kamatayang darating sa mga yaong, matapos ang 1844, ay pipiliing bumalik at kumain ng mga doktrina at mga huwad na pamamaraang propetiko ng apostatang Protestantismo, na kinakatawan ng paghihimagsik noong 1863. Ang higaan ng kamatayan ng mga naghimagsik noong 1863 ay magiging gayon ding higaan ng kamatayan gaya ng sa sinungaling na propeta ng Bethel. Ang higaan ng kamatayan para sa apostatang Protestantismo ay ang kasaysayan mula Agosto 11, 1840 hanggang 1844, nang sila—ang dating hinirang na bayan ng Diyos—ay pinalampas at naging mga anak na babae ng Roma. Ang higaan ng kamatayan ng Adventismong Laodiceano ay magiging nasa pagitan din ng petsa nang bumaba ang makapangyarihang anghel noong Setyembre 11, 2001, gaya ng ginawa nito noong 1840, at ng oras ng dakilang lindol, na kumakatawan sa nalalapit na pagdating ng batas sa Linggo.

Noong Setyembre 11, 2001, nagsimula ang pagtatatakan ng isandaang apatnapu't apat na libo, at ang anghel ay nagsimulang dumaan sa Jerusalem, na naglalagay ng tanda sa mga noo ng mga dumadaing at tumatangis dahil sa mga kasuklam-suklam na ginawa sa lupain (ang Estados Unidos), at sa iglesia (Adventismong Laodiceano). Noong Setyembre 11, 2001, ang mga kasalanan ng mga magulang na kinakatawan ng apat na kasuklam-suklam na bagay ni Ezekiel, ay naging mga kasalukuyang katotohanang pagsubok sa proseso ng pagtatatakan na noon ay nagsimula.

Ang pagsubok noong 1863 ay sumaklaw sa mga saligan ng kilusang Millerita, na kinakatawan ng “pitong panahon” sa Levitico 26, na itinakwil noong 1863. Ang pagsubok ay tumukoy sa kahandaan o kawalan ng kahandaan na bumalik sa mga dating landas ni Jeremias upang matagpuan ang kapahingahan ng huling ulan. Ang pagsubok noong 1888 ay ang mensahe para sa Iglesia sa Laodicea na dinala nina Elder Jones at Waggoner, na siya ring mensahe ng pag-aaring-ganap sa pamamagitan ng pananampalataya.

Noong 1856, unang dumating sa kilusang Millerita ang mensahe para sa Laodicea, at ito'y dumating kalakip ng nadagdagang liwanag ng “pitong ulit”; ngunit kapwa ang karanasang

kinakatawan ng mga lunas sa mensahe para sa Laodicea, at ang mensahe ng propetikong kasaysayan, ay tinanggihan noong 1863. Ang karanasang iyon ay kinakatawan ng pangitain (march) ng “pagpapakita,” at ang pangitain (chazon) ng “propetikong kasaysayan”—na kapwa tinanggihan. Ang dalawang pangitaing iyon ay nagkaroon ng katuparan noong Oktubre 22, 1844, at pagkalipas ng labinsiyam na taon ay kapwa sila tinanggihan, sapagkat laging iniuugnay ni Jesus ang wakas sa pasimula.

Noong ika-11 ng Setyembre, 2001, ang pagsubok na kaugnay ng mga paghihimagsik noong 1863 at 1888 ay muling naging isang sumusubok na katotohanan, sapagkat kapwa yaon ay nakaugnay sa mga dating landas ni Jeremias. Noong araw na iyon dumating ang mensahe ng huling ulan, at dumating din ang pagsubok ng 1919, sapagkat noong 1919, ang huwad na ebanghelyo ng isang Cristo na walang anumang kabuluhang propetiko ay iniharap bilang isang huwad na mensaheng “kapayapaan at katiwasayan.” Nang bumaba ang makapangyarihang anghel ng Apocalipsis kabanata labing-walo noong ika-11 ng Setyembre, 2001, natupad ang mga talata isa hanggang tatlo, at ang mga talata isa hanggang tatlo ay kumakatawan sa mensahe ng “unang tinig.”

Ngayo’y may lumalabas na balita na ipinahayag ko raw na ang New York ay wawalisin ng isang daluyong? Hindi ko kailanman ito sinabi. Sinabi ko, habang minamasdan ko ang malalaking gusaling itinatayo roon, palapag pagkatapos ng palapag, “Anong kakila-kilabot na mga tagpo ang magaganap kapag ang Panginoon ay babangon upang yanigin nang kakila-kilabot ang lupa! Kung magkagayon ay matutupad ang mga salita ng Pahayag 18:1-3.” Ang buong ikalabingwalong kabanata ng Pahayag ay isang babala tungkol sa darating sa lupa. Ngunit wala akong natatanging liwanag hinggil sa kung ano ang darating sa New York, maliban sa nalalaman kong darating ang araw na ang mga malalaking gusali roon ay ibabagsak sa pamamagitan ng pag-ikot at pagbabaligtad ng kapangyarihan ng Diyos. Mula sa liwanag na ibinigay sa akin, nalalaman kong ang pagkawasak ay nasa sanlibutan. Isang salita lamang mula sa Panginoon, isang dampi ng kanyang makapangyarihang kapangyarihan, at babagsak ang mga dambuhalang gusaling ito. Magaganap ang mga tagpong ang kakila-kilabot ay hindi natin maisapantaha. Review and Herald, Hulyo 5, 1906.

Sa pagdating ng anghel ng Pahayag labing-walo, nagsimulang pumatak ang huling ulan, at nagsimula ang “pagtatalong propetiko” na kinakatawan sa Habakuk kabanata dalawa. Ang pagtatalo ay hinggil sa dalawang metodolohiya ng pag-unawa sa propesiya ng Bibliya, at sa huwad at tunay na mensahe ng huling ulan. Nagtatapos ang pagtatalo kapag dumating ang “ikalawang tinig” ng Pahayag labing-walo at tinutukoy ang pasimula ng paghuhukom na isinasakatuparan ng Diyos laban sa makabagong Babilonia, at tinatawag ang iba pang kawan ng Diyos na lumabas mula sa Babilonia. Ang pagdating ng ikalawang tinig ay nagmamarka sa katapusan ng kasaysayan ng pagseselyo sa isang daan at apatnapu’t apat na libo, na kinakatawan ng ikaapat na karumaldumal, na siya namang kumakatawan sa ikaapat at panghuling salinlahi ng Laodiseyang Adbentismo na yumuyukod sa araw, sa nalalapit na batas ng Linggo.

Ang higaan ng kamatayan ng tumalikod na Protestantismo, sa pagitan ng pagbaba ng anghel at ng saradong pinto ng 1844, ay naging tipo ng higaan ng kamatayan ng Laodiceang Adbentismo sa pagitan ng pagbaba ng anghel at ng saradong pinto ng nalalapit na batas sa Linggo. Ang propeta

mula sa Juda ay inilibing sa iisang libingan kasama ng sinungaling na propeta ng Bethel, at nang sinimulan ni Haring Josias ang kaniyang reporma, tumindig siya sa harap ng mismong libingang iyon. Ang reporma ni Haring Josias, na ang pangalan ay sumasagisag sa "mga saligan ng Diyos", ay nagsimula noong sinimulang akayin ng Diyos ang Kaniyang bayan sa huling mga araw pabalik sa mga saligan noong Setyembre 11, 2001. Nagsimula ang kaniyang reporma nang sinimulang isagawa ang gawaing pagpapanumbalik ng templo.

At nangyari, sa ikalabingwalong taon ni haring Josiah, na sinugo ng hari si Shaphan na anak ni Azaliah, anak ni Meshullam, ang kalihim, sa bahay ng Panginoon, na sinasabi, Umahon ka kay Hilkiyah na punong saserdote, upang bilangin niya ang pilak na dinala sa bahay ng Panginoon, na tinipon ng mga bantay-pinto mula sa bayan: At ibigay nila ito sa kamay ng mga nangangasiwa sa gawain sa bahay ng Panginoon; at ibigay nila ito sa mga manggagawa na nasa bahay ng Panginoon, upang ayusin ang mga sira ng bahay, sa mga anluwagi, at sa mga tagapagtayo, at sa mga mason, at upang bumili ng kahoy at batong tinabas upang ayusin ang bahay. Gayon man, walang ginawang pagtutuos sa kanila tungkol sa salaping ibinigay sa kanilang kamay, sapagkat sila'y kumilos nang may katapatan. At sinabi ni Hilkiyah na punong saserdote kay Shaphan na kalihim, Natagpuan ko ang aklat ng kautusan sa bahay ng Panginoon. At ibinigay ni Hilkiyah ang aklat kay Shaphan, at binasa niya ito. At pumaroon si Shaphan na kalihim sa hari, at ibinalita niyang muli sa hari, at nagsabi, Tinipon ng iyong mga lingkod ang salaping nasumpungan sa bahay, at ibinigay ito sa kamay ng mga nangangasiwa sa gawain sa bahay ng Panginoon. At ipinabatid ni Shaphan na kalihim sa hari, na sinasabi, Ibinigay sa akin ni Hilkiyah na saserdote ang isang aklat. At binasa ni Shaphan iyon sa harap ng hari. At nangyari, nang marinig ng hari ang mga salita ng aklat ng kautusan, na pinunit niya ang kaniyang mga damit. At inutusan ng hari si Hilkiyah na saserdote, at si Ahikam na anak ni Shaphan, at si Achbor na anak ni Michaiyah, at si Shaphan na kalihim, at si Asahiah na isang lingkod ng hari, na sinasabi, Yumaon kayo, sumangguni kayo sa Panginoon para sa akin, at para sa bayan, at para sa buong Juda, tungkol sa mga salita ng aklat na ito na nasumpungan: sapagkat dakila ang poot ng Panginoon na nag-aalab laban sa atin, sapagkat ang ating mga magulang ay hindi nakinig sa mga salita ng aklat na ito, upang gawin ang ayon sa lahat ng nasusulat tungkol sa atin. 2 Mga Hari 22:3-13.

Ang hula na ang isang bata ay isisilang na ang pangalan ay Josiah ay tumutukoy sa Setyembre 11, 2001, noong bumaba ang makapangyarihang anghel at pinatnubayan ang Kanyang bayan sa mga huling araw pabalik sa mga dating landas. Ang pagbabang iyon ay nauna nang inilarawan bilang isang tipo sa pamamagitan ng pagbaba ng gayunding anghel noong Agosto 11, 1840. Kapwa ang mga pagbabang iyon ay nagtanda ng pagtupad sa isang propesiya hinggil sa Islam. Ang makasaysayang tauhang ang pangalan ay inuugnay sa pagtukoy nang pauna at sa paglathala ng paunang hula tungkol sa katuparan ng propesiyang may takdang panahon hinggil sa Islam na matatagpuan sa Apocalipsis kabanata siyam, talata labinlima, ay si Josiah.

Sa kapwa pagkakataon ng pagbaba ng anghel sa mga kabanata sampu at labing-walo ng Apocalipsis, nakatatak ang pangalang "Josiah." Ipinahayag ni Josiah Litch ang mensahe hinggil sa Islam na natupad noong ika-11 ng Agosto, 1840, at noong ika-11 ng Setyembre, 2001, ang hula tungkol sa kapanganakan ng isang batang pinangalanang "Josiah," na isinaad ng suwail na propeta

sa kasaysayan ni Jeroboam, ay natupad sa Laodiceang Adventismo, samantalang pinangunahan ng anghel ang kanyang bayan sa mga huling araw pabalik sa pundasyong kasaysayan kung saan ang pagtutunggalian ng suwail na propeta at ni Jeroboam ay sumapit sa katuparan. Tinukoy ng patotoo ng Kasulatan ang isang hula tungkol sa isang darating na Josiah, at nang maulit noong 1844 ang kasaysayang kinakatawan bilang tipo ng suwail na propeta, ang kanyang hula tungkol sa pangalan ay muling ipinasok sa salaysay na propetiko.

Noong ika-11 ng Setyembre, 2001, ang Leon ng lipi ni Juda ay pinangunahan ang Kaniyang huling-panahong bayan pabalik sa mga sinaunang landas ni Jeremias, na kumakatawan sa apatnapu't anim na taon na kung kailan itinayo ng Sugo ng Tipan ang isang templo upang biglang datnan Niya noong ika-22 ng Oktubre, 1844. Natuklasan ni Josias ang sumpa ni Moises nang pasimulan niya ang gawaing pagkukumpuni ng templo. Ang gawain ng isang daan at apatnapu't apat na libo ay inilarawan ni Isaias bilang isang gawain ng pagpapanumbalik.

At kanilang itatayo ang mga dating kagibaan; kanilang ibabangon ang mga dating pagkawasak; at kanilang aayusin ang mga lunsod na wasak, ang mga kagibaan ng maraming sali't salinlahi. Isaias 61:4.

Ang gawa ni Josias sa pagkukumpuni at pagpapanumbalik ng templo ay ang gawaing tinukoy ni Isaias na isinasakatuparan ng bayan ng Diyos sa mga huling araw, sapagkat ang lahat ng mga propeta ay higit na nagsasalita hinggil sa mga huling araw kaysa sa mga araw na kanilang kinabuhayan. Ang gawaing iyon ay tinipuhan din ng mga lumabas mula sa Babilonia sa panahon ni Esdras.

Sapagkat kami ay mga alipin; gayon ma'y hindi kami tinalikdan ng aming Diyos sa aming pagkaalipin, kundi pinalawig niya ang kaniyang kaawaan sa amin sa paningin ng mga hari ng Persia, upang kami'y mabigyan ng muling pagbangon, upang maitayo ang bahay ng aming Diyos, at upang maipanumbalik ang mga kagibaan nito, at upang kami'y bigyan ng isang kuta sa Juda at sa Jerusalem. Ezra 9:9.

Ang gawaing isinulong ni Ezra ay naisakatuparan nang sila'y nakalabas na mula sa Babilonia, at kinakatawan nito ang gawaing pagpapanumbalik ng templo na isinasagawa noon ni Josias, ang gawain ng bayan ng Diyos sa mga huling araw na tinukoy ni Isaias, at ito'y nagsimula noong Setyembre 11, 2001. Sa Aklat ng Apocalipsis, tinutukoy din ni Juan ang gawaing iyon.

At ang tinig na aking narinig mula sa langit ay muling nagsalita sa akin, at sinabi, Humayo ka, at kunin mo ang maliit na aklat na bukas sa kamay ng anghel na nakatayo sa dagat at sa lupa. At pumaroon ako sa anghel, at sinabi ko sa kaniya, Ibigay mo sa akin ang maliit na aklat. At sinabi niya sa akin, Kunin mo ito, at kainin mo; at ito'y magiging mapait sa iyong tiyan, ngunit sa iyong bibig ay magiging matamis na parang pulot. At kinuha ko ang maliit na aklat mula sa kamay ng anghel, at kinain ko; at sa aking bibig ay naging matamis na parang pulot: at pagkakain ko nito, ang aking tiyan ay naging mapait. At sinabi niya sa akin, Kinakailangan na muli kang magproposiya sa harap ng maraming bayan, mga bansa, mga wika, at mga hari. At ibinigay sa akin ang isang tambo na gaya ng isang pamalo; at ang anghel ay nakatayo, na nagsasabi, Tumindig ka, at sukatin mo ang templo ng Diyos, at ang dambana, at ang mga

sumasamba roon. Ngunit ang looban na nasa labas ng templo ay pabayaang mo, at huwag mo itong sukatin; sapagkat ibinigay iyon sa mga Hentil: at ang banal na lunsod ay yuyurakan nila sa loob ng apatnapu't dalawang buwan. At ibinigay ko ang kapangyarihan sa aking dalawang saksi, at sila'y magpropesiya sa loob ng isang libo dalawandaan at animnapung araw, na nakadamit ng kayong magaspang. Pahayag 10:8–11:3.

Sa talatang ito, kinakatawan ni Juan ang mga Millerita na kinain ang mensaheng nasa kamay ng anghel nang bumaba ito noong Agosto 11, 1840, subalit sila rin ang nagdanas ng mapait na pagkadismaya noong Oktubre 22, 1844. Sa harap ng mapait na pagkadismaya ng 1844, sinabi kay Juan na siya, bilang sagisag ng bayan ng Diyos sa mga huling araw, ay dapat ulitin ang karanasang kinakatawan ng 1840 hanggang 1844, sa gayon ay tumuturo pasulong sa Setyembre 11, 2001, at hanggang sa nalalapit na batas ng Linggo. Sinabihan siya, "Kinakailangan mong muling manghula sa harap ng maraming bayan, at mga bansa, at mga wika, at mga hari," na kumakatawan sa buong daigdig na naliliwanagan kapag bumaba ang anghel sa Apocalipsis labing-walo, kapag inuulit ang kasaysayan ng Apocalipsis kabanata sampu—"lina sa lina."

Kaugnay ng pagtukoy sa kasaysayang mauulit kapag ang bayan ng Diyos sa mga huling araw ay muling nagpahayag ng propesiya, sinabihan si Juan na "tumindig at sukatin" ang templo ng Diyos. Ang kaniyang "pagsukat" ay tiyak na tinukoy, sapagkat siya ay inilagay sa taon ng 1844, kung saan ang kaniyang tiyan ay ginawang mapait dahil sa kabiguan noong ika-22 ng Oktubre. Sinabihan siyang sukatin ang templo, ngunit iwanan ang looban, na ipinaalam sa kaniya na kumakatawan iyon sa panahon ng mga Hentil, kung kailan kanilang yuyurakan ang looban sa loob ng isang libo dalawang daan at animnapung taon. Nagtapos ang isang libo dalawang daan at animnapung taon noong 1798. Si Juan ay magsisimula sa kaniyang pagsukat noong 1798, at iwanan ang naunang isang libo dalawang daan at animnapung taon, kung saan ang espirituwal na templo at ang espirituwal na Jerusalem ay nayurakan. Siya ay nakatayo sa kabiguan noong 1844, kaya mula 1798 hanggang 1844 ay apatnapu't anim na taon. Ang apatnapu't anim na taon na yaon ay kumakatawan sa templo.

Nang si Juan, bilang ang bayan ng Diyos sa mga huling araw, ay muling dapat magpahayag ng hula, gaya ng ginawa nila mula 1840 hanggang 1844, magsisimula sila kapag bumaba ang anghel sa kaganapan ng isang propesiya ng Islam. Ang kanilang gawain ng muling pagpapahayag ng hula ay mangangailangan ng isang gawaing pagsukat sa templo, at ang gawaing iyon ay kakatawan sa isang pagsisiyasat sa "mga dating landas," na siyang kasaysayang kinakatawan ng "templo," na nagsimula sa panahon ng wakas noong 1798, at nagtapos sa dakilang kabiguan noong 1844. Nang pasimulan nila ang kanilang gawain ng pagsisiyasat sa mga dating landas ni Jeremias, na siyang "templong apatnapu't anim na taon" ni Juan, ang sumpa ni Moises ay natagpuan sa mga basurang nagkalat sa buong templo, at natupad ang hula hinggil sa darating na Josias. Ang gawain ni Josias ay muli ring tinukoy ni Isaias:

At ang magmumula sa iyo ay magtatayo ng mga dating siraang dako; ibabangon mo ang mga patibayan ng maraming salinlahi; at ikaw ay tatawaging Tagapag-ayos ng siwang, Tagapagpanumbalik ng mga landas na matatahanan. Isaias 58:12.

Ang bayan ng Diyos sa mga huling araw ay nararapat na ibalik ang "mga landas na matatahanan," na siyang "mga dating landas" ni Jeremias. Dapat nilang muling itayo ang mga dating siraang dako, gaya ng isinasagawa ng mga manggagawa sa mga kapanahunan nina Josias at Ezra. Sila ay gagamit ng metodolohiya ng "lina sa ibabaw ng linya," sapagkat hindi lamang nila "ibangon" ang saligang kasaysayan ng Adbentismo, na kinakatawan ng templong apatnapu't anim na taon, kundi sa gayon ay "ibangon ang mga saligan ng maraming sali't salinlahi." Dapat nilang kilalanin na ang bawat kilusang reporma ay kumakatawan sa isang gawaing saligan, na ang "lina sa ibabaw ng linya" ang tumutukoy sa mga saligan ng mga huling araw mula 1798 hanggang 1844. Dapat nilang kumpunihin ang "siwang," at ang siwang ay kumakatawan sa paunang bitak sa isang sisidlan o pader na nagbubukas ng daan sa higit pang kapahamakan. Ang "siwang" na dapat kumpunihin ay ang paghihimagsik noong 1863.

Nang dumating si Josias noong Setyembre 11, 2001, ang bayan ng Diyos sa mga huling araw ay bumalik sa mga dating landas ni Jeremias at sinimulang sukatin ang kasaysayang Millerita. Natuklasan nila ang "siwang." Tinukoy nila ang katotohanan ng mga hiyas ng panaginip ni Miller habang itinatayo nila ang "mga dating gibang pook." Natuklasan nila ang "pitong panahon," gaya ni Josias, at ibinalik nila ang katotohanan ng Levitico dalawampu't anim, at sa gayo'y itinindig nila ang "mga dating pagkasira." Nang isauli nila ang "una" at ang "huli" na mga pagkasira ng Levitico dalawampu't anim, kinilala nila na ang isa ay nagwakas noong 1798 at ang isa pa noong 1844. Kaya't ang kanilang gawaing pagtindig sa mga dating pagkasira ang mismong "tungkod" na ibinigay kay Juan na nagkaloob sa kaniya ng kapahintulatang sukatin ang templo.

Inakay ng Leon ng lipi ni Juda ang Kanyang bayan pabalik sa mga dating landas, upang kanilang matagpuan ang mensahe ng huling ulan, at ang mensahe ng huling ulan ay ang mensahe ng Islam ng ikatlong "sa aba". Nang sa wakas ay natuklasan nila ang dalawang banal na tapyas ni Habakuk, na kinakatawan ng mga tsart ng mga pasimuno noong 1843 at 1850, nakita nila na ang saligan ay kinapapalooban ng "tatlong sa aba" ng Apocalipsis kabanatang walo, at na ang ikalawang "sa aba" ay nagwakas sa kasaysayang saligan kung saan naitayo ang templong Millerita. Pagkatapos ay kinilala nila na ang pagkaunawa sa panuntunan ng tatluhang aplikasyon ng mga propesiya ay nauna nang itinatag ng Leon ng lipi ni Juda, upang, sa kanilang pagbabalik sa mga dating landas ni Jeremias, makilala nila ang "kapahingahan at ang kaginhawahan", na siyang mensahe ng huling ulan ng ikatlong "sa aba", na nakikilala at naitatag sa pamamagitan ng dalawang saksi ng una at ikalawang "sa aba".

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Ang kaaway ay nagsisikap ilihis ang mga isip ng ating mga kapatid na lalaki at babae mula sa gawaing paghahanda ng isang bayan upang manindigan sa mga huling araw na ito. Ang kaniyang mga mapanlinlang na pangangatwiran ay nilayon upang ilayo ang mga isip mula sa mga panganib at mga tungkulin ng panahong ito. Ibinibilang nilang walang halaga ang liwanag na si Cristo ay pumarito mula sa langit upang ibigay kay Juan para sa Kaniyang bayan. Itinuturo nila na ang mga pangyayaring mismong nasa ating harapan ay hindi sapat ang kahalagahan upang pag-ukulan ng natatanging pansin. Ginagawa nilang walang bisa ang katotohanang may makalangit na pinagmulan at ninanakawan nila ang bayan ng Diyos ng

kanilang mga nakaraang karanasan, at sa halip ay binibigyan sila ng huwad na agham.

'Ganito ang sabi ng Panginoon, Tumayo kayo sa mga daan, at magmasid, at magtanong kayo tungkol sa mga dating landas, kung saan naroroon ang mabuting daan, at lumakad kayo roon.' Jeremias 6:16.

Huwag hayaang sinuman ang maghangad na gibain ang mga saligan ng ating pananampalataya—ang mga saligang inilatag sa pasimula ng ating gawain sa pamamagitan ng mapanalanging pag-aaral ng salita at ng kakahayagan. Sa mga saligang ito tayo'y nagtatayo sa nakalipas na limampung taon. Maaaring ipalagay ng mga tao na nakatagpo sila ng bagong daan at na makapaglalatag sila ng isang lalong matibay na saligan kaysa sa nailatag na. Ngunit ito ay isang malaking panlilinlang. Walang ibang saligan na maitatag ng sinuman kundi ang nailatag na.

Noong nakaraan, marami na ang nagsikap magtayo ng isang bagong pananampalataya at magtatag ng mga bagong simulain. Ngunit gaano katagal nanatiling nakatindig ang gusaling kanilang itinayo? Di naglaon ay bumagsak ito, sapagkat hindi ito naitayo sa ibabaw ng Bato.

Hindi ba kinailangan ng mga unang alagad na harapin ang mga aral ng tao? Hindi ba kinailangan din nilang makinig sa mga maling teorya, at pagkatapos, matapos gawin ang lahat, ay tumayong matatag, na sinasabi: 'Walang sinumang makapaglalatag ng ibang saligan maliban sa nalagay na'? 1 Corinto 3:11.

“Kaya’t dapat nating panghawakan nang matatag ang pasimula ng ating pananalig hanggang sa wakas. Ang mga salitang makapangyarihan ay ipinadala ng Diyos at ni Cristo sa bayang ito, na, punto por punto, umaakay rito palabas mula sa sanlibutan tungo sa malinaw na liwanag ng kasalukuyang katotohanan. Sa pamamagitan ng mga labi na hinipo ng banal na apoy, ipinahayag ng mga lingkod ng Diyos ang mensahe. Ang banal na pahayag ay naglagay ng selyo nito sa pagiging tunay ng ipinahayag na katotohanan.” Testimonies, tomo 8, 296, 297.